

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. София, 13.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на десети април
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк. РУМЕН ЛЮБ. ПЕТКОВ

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ТАНЯ ИЛ. ДИМЧЕВА
като разгледа докладваното от полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20246000600010 по описа за 2024
година

образувано по протест на военен прокурор при Военно-окръжна прокуратура
- Сливен срещу присъда № 1/17.01.2024 г. по нохд № 86/2023 г. на Военен съд
– Сливен.

С протестираната присъда подсъдимата лейт. П. Б. С. от военно
формированиеС. е призната за невиновна в това, че на 14.03.2022 г.,
15.03.2022 г., 16.03.2022 г., 17.03.2022 г., 18.03.2022г., 21.03.2022г., 22.03.2022
г., 23.03.2022 г., 24.03.2022 г. и 25.03.2022 г., за времето от 08:10 часа до 17:00
часа, във факултет „.....“ гр. Ш., систематически се отклонила от
изпълнението на задълженията си по време на военна служба - да участва в
курс по английски език – II ниво в „.....“ гр. Ш. при Национален
университет „.....“, на който била зачислена съгласно Заповед №/21.01.2022
г. на постоянния секретар на отбраната – престъпление по чл. 385, пр. 2 от
НК, поради което и на основание чл. 304 от НПК, вр. чл. 9 ал 2 пр. 2 от НК е
оправдана по предявеното ѝ обвинение – по чл. 385, пр. 2 от НК.

Съдът се е разпоредил с деловодните разноси по делото.

В протеста и допълнението към него се твърди, че присъдата е
неправилна и се иска отмяната ѝ като подсъдимата С. бъде осъдена по
обвинението, за което е предадена на съд и да ѝ се наложи наказание по вид и
в размер, посочени в съдебната пледоария пред основния съд. Излагат се

подробни аргументи защо в случая е неприложима хипотезата на чл. 9, ал. 2, пр. 2 от НК.

Прокурорът в съдебно заседание поддържа протеста и допълнението към него, и изтъква изложените в тях доводи. Сочи, че при правилно установена фактическа обстановка и извод, че подсъдимата е осъществила състава на чл. 385, пр. 2 НК вместо да я осъди първоинстанционният съд я е оправдал, като необосновано приел, че се касае за малозначително деяние по смисъла на чл. 9, ал. 2, пр. 2 НК. Твърди се, че са negliжирани показанията на свидетеля Ж. за това, че подсъдимата още като разбрала, че ще бъде изпратена на езиковия курс, изразила своето недоволство и заявила, че няма да отиде на него. В тази връзка се прави извода, че подсъдимата напълно съзнателно е имала намерение да се отклони от задълженията си по военната служба до приключване на въпросния езиков курс. Сочи се, че не е трябвало съдът да кредитира безрезервно показанията на свидетелката Д., а показанията на свидетеля д-р Н. не били анализирани в необходимата степен. Неправилно е прието от съда, че ръководството наа за езиково обучение в гр. Ш. е бил дезинтересиран от присъствието на курсисти, които са били предложени за отчисляване от курса. Изтъква се факта, че подсъдимата е получавала трудово възнаграждение за инкриминирания период от десет дни – предмет на обвинението. Посочва се, че се е опитала да въведе в заблуждение началниците си от в. ф. – С. за това, че до отчисляването си от курса се намира в гр. Ш.. Представителя на прокуратурата не счита, че деянието по чл. 385 НК може да попадне в обхвата на чл. 9, ал. 2 НК. Точно обратното счита, че деянието на подсъдимата е с висока степен на обществена опасност, с оглед на това, че периода на неявяване на военна служба не е малък, през този период е получавала трудово възнаграждение без никакво угризение и подсъдимата е демонстрирала крайно несериозно отношение към обучителния процес. Приема се, че с деянието си е засегнала отбранителната способност на страната и е повлияла на бойната готовност на военните формирования. В заключение се иска отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване от въззивната инстанция на нова такава, с която подсъдимата да бъде призната за виновна по повдигнатото ѝ обвинение. Не се възразява да се наложи наказание „Пробация“ с каквито и мерки съдът прецени да ѝ наложи, дори и най-леките предвидени в закона.

В съдебно заседание защитата на подсъдимата /адв. Й. и адв. Й./ искат първоинстанционната присъда да остане в сила като правилна и законосъобразна. Считат, че не са налице законови основания или обстоятелства които да водят до отмяна или изменение на атакувания съдебен акт. Не приемат аргументите изложени в протеста и изложените от представителя на прокуратурата в съдебно заседание. Защитата на подсъдимата счита, че фактическата обстановка е изяснена правилно и извода на съда за това, че деянието е извършено, но представлява малозначителен

случай е законосъобразен и обоснован. Подробно се изтъкват аргументи за ниската степен на обществена опасност на подсъдимата: чистото ѝ съдебно минало, липсата на наказания, факта, че е награждавана три пъти и е с отлични характеристични данни. Отхвърлят се доводите на прокуратурата, че предварително е замислила да не се явява на обучението в гр. Ш.. В тази насока се сочи, че няма как това да е вярно доколкото се е разболяла от Ковид и се е лекувала от него. Изтъква се сложната и динамична епидемиологична обстановка в страната по това време в страната. Твърди се, че подсъдимата не може да бъде укорявана, че в такъв напрегнат момент е взела макар и неправилно решение да запази своето здраве и това на своите съкурсанти в гр. Ш.. Посочено е, че самото ръководство наа за в гр. Ш. по отношение на тези курсанти, които са подадени за отчисляване от курса, не се е интересувало дали до пристигането на заповедта се намират на място в гр. Ш. и дали посещават курса по езиково обучение. Защитниците на подсъдимата считат, че правилно първоинстанционният съд е приложил чл. 9, ал. 2 НК за настоящия случай и поддържат аргументите му в тази насока. С оглед недоокомплектоваността на армията с кадри се апелира да не се зачерква с лека ръка кариерното развитие на подсъдимата в която държавата е вложила толкова много ресурси.

В съдебно заседание подсъдимата поддържа казаното от защитниците си и иска потвърждаване на оправдателната първоинстанционна присъда.

Военно-апелативният съд, като прецени всички събрани по досъдебното производство и пред първоинстанционния съд доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 от НПК установи следното:

Протестът и допълнението към него са подадени в срок и са процесуално допустими.

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

По време на службата си във военно формирование-С. със Заповед на постоянния секретар на отбраната №/21.01.2022 г.(л.44, т.1 от ДП) подсъдимата лейтенант П. С. била зачислена с откъсване от преките служебни задължения на курс по „.....“ - първа смяна от 21.02.2022 г. до 10.06.2022г., в Национален университет „.....“, „.....“ – Ш. (.....а). На обучаемите, които не били от гарнизон Ш. било осигурено настаняване в общежитие. Не получавали командировъчни пари и пари за храна. В делнични дни курсистите задължително трябвало да пребивават ва и да се явяват на занятията ежедневно от 08.10 ч. до 17.00 ч. (л.59, т.2 от ДП).

Подсъдимата, съгласно заповедта следвало на 21.01.2022 г. да се яви в „Чуждо езиково обучение“ – Ш. за участие в курса по английски език.

Поради положителен тест за Ковид-19 на 21.02.2022 г., личният лекар на подсъдимата С. издал болничен лист №...../23.02.2022г.(л.56 т. 1 от ДП)за 10 дни домашно лечение с диагноза „Карантина на ковид-19“. На 03.03.2022г. ѝ бил издаден втори болничен №...../03.03.2022 г.(л.57 т.1 от ДП)до 06.03.2022 г. (за 4 дни) от същия лекар с диагноза „Вирусна инфекция, неуточнена“.

На 07.03.2022 г., тъй като не се чувствала добре здравословно подсъдимата С. посетила кабинета на друг общопрактикуващ лекар в гр.С. – свидетеля д-р И. Н., който след извършен преглед издал трети болничен лист №...../07.03.2022г. (л.55 т.1 от ДП) до 11.03.2022 г. (за 5 дни) с диагноза „Остър бронхит, причинен от друг уточнен агент“. Болничните листи били изпратени от подсъдимата във военното формирование иа своевременно.

Болничните листи били издадени съобразно Наредбата за медицинската експертиза и заведени по надлежния ред в електронния регистър на Национален осигурителен институт за изплащане на обезщетения.

Съобразно чл.32, ал.1, т.1 от Наредба Н-19/25.05.2010г. на министъра на отбраната, военнослужещите и цивилните служители, се отчислявали от курс при неявяване или при отсъствие от занятията повече от 20 % от учебното време за курсовете с продължителност по-голяма от 12 учебни седмици. Подсъдимата П. С. отсъствала в продължение на 16 работни дни и отсъствията ѝ надхвърлили лимита, поради което на 10.03.2022 г. свидетелят полковник П.П. - зам директор на предложил на началника на ... „.....“, подсъдимата лейт. С. да бъде отчислена от курса по английски език (л.14, т.2 от ДП). До издаването на заповед за отчисляването ѝ, подсъдимата била длъжна да се явява на мястото, където е командирована.

На 11.03.2022 г. подсъдимата С. провела разговор със св.Д.С., след което на 14.03.2022 г. посетила д-р Н., поради влошено здравословно състояние, който след извършения преглед вписал в амбулаторната ѝ карта (л.64 т. 1 от ДП) „Наложително наблюдение от 14.03.2022 г. до 25.03.2022 г. вкл. Карантина като контактна“. Подсъдимата решила, че вписаното в амбулаторната карта е достатъчно за да оправдае отсъствието ѝ от курса по английски език ва и останала в гр. С.. В продължение на десет работни дни след изтичане на болничните – от 14.03.2022 г. до 18.03.2022 г. и от 21.03.2022 г. до 25.03.2022 г., подсъдимата не се явявала на мястото на курса в – Ш.. По време на отсъствието ѝ се намирала в гр. С. и по телефона, чрез „Вайбър“ със съобщения или разговор, осъществила контакти със свидетеля Д.С., заемал длъжността „помощник директор“ ва, както и със свидетеля Колев, заемал длъжността „зам. командир“ и св. Ж. заемал длъжността „командир“, и двамата от в.ф – С..

По време на тези разговори на 17.03.2022 г., за времето от 14.30 до 14.34 часа подсъдимата чрез съобщение уведомила м-р Ж., че не може да се яви във военното формирование, тъй като все още няма министерска заповед за отчисляването и ота (л. 68 т. 1 от ДП). При проведения разговор със свидетеля Д.С. подсъдимата на 17.03. в 14.49 ч. (л. 67 т. 1 от ДП),

непосредствено след проведения разговор с м-р Ж. го уведомила за този разговор, като заявила „... И му обясних, че докато не дойде министерска заповед за отчисляване от курса трябва да съм в Ш.. Ако Ви звъннат от поделението ми да сте в течение на ситуацията“. На 24.03.2022 г. подсъдимата отново комуникирала със св. Д.С., като се интересувала дали е дошла заповедта за отчисляването ѝ.

Със Заповед на постоянния секретар на отбраната № .../28.03.2022 г., лейт.С. била отчислена от курса (л.53, т.1) и на следващия ден се явила на служба във ВФ - С..

На 29.03.2022 г. в 7.56 подсъдимата получила от св. Д.С. текстово съобщение „Има заповед От днес на работа“, придружено със снимково изображение на заповедта. На тази дата подсъдимата се явила на работното си място във в.ф.....- С..

Първоинстанционният съд е посочил и доказателствата събрани по делото в досъдебната му фаза, които установяват горепосочената фактическа обстановка.

При тази фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел, че подсъдимата лейт. П. Б. С. формално е осъществила престъплението по чл. 385 пр. 2 от НК, тъй като на 14.03.2022 г., 15.03.2022 г., 16.03.2022 г., 17.03.2022 г., 18.03.2022 г., 21.03.2022 г., 22.03.2022 г., 23.03.2022 г., 24.03.2022 г. и 25.03.2022 г., за времето от 08.10 ч. до 17.00 ч., във Факултет „.....“ гр. Ш., систематически се отклонила от изпълнението на задълженията си по военната служба - да участва в курс по в „.....“ гр.Ш. при Национален университет „.....“, на който била зачислена, съгласно Заповед № .../21.01.2022 г. на постоянния секретар на отбраната, но тъй като деянието макар и формално да осъществява признаците на горепосоченото престъпление, поради своята „малозначителност“, неговата обществена опасност е явно незначителна, поради което на основание чл. 304 НПК вр. чл. 9, ал. 2, пр. 2 НК подс. С. е била призната за невинна и съответно оправдана по предявеното ѝ обвинение.

След задълбочен и внимателен анализ на всички събрани по делото писмени и гласни доказателства настоящият въззивен състав намира първоинстанционната присъда за правилна и законосъобразна, а доводите в протеста и допълнението към него, както и в пледоарията на представителя на прокуратурата за неоснователни.

По делото са събрани необходимите доказателства, които са дали възможност на съда правилно да оформи вътрешното си убеждение, което е отразено в мотивите. Те от своя страна са обосновани, изчерпателни и кореспондиращи с приетата фактическа обстановка и формалната логика. Изготвени са съгласно изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК и в тях съдът по убедителен начин е отговорил на въпросите по чл. 301, ал. 1 от НПК. Мотивите са аналитични и позволяват на страните и на въззивната инстанция да проследят начина, по който е формирано вътрешното убеждение на съда.

Приетата от съда фактическа обстановка е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция, която не счита за нужно да я преповтаря. Тази фактическа обстановка посочена по-горе, не се оспорва от нито една от страните по делото с тази разлика, че прокуратурата счита, че подсъдимата следва да бъде призната за виновна в извършването на престъплението по чл. 385, пр. 2 НК, а подсъдимата и защитниците ѝ искат да бъде потвърдена оправдателната ѝ присъда на първоинстанционният съд.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че е осъществен състава на престъплението по чл. 385, пр. 2 НК. Безспорен е факта, че подсъдимата за периода от 14.03-18.03.2022 г. и от 21.03.-25.03.2022 г. не се е намирала в гр. Ш., факултет „.....“ към ... „.....“ гр. В.т. и по точно ва за /...../, където е била изпратена на курс по английски език II ниво със заповед на постоянния секретар на отбраната №/21.01.2022 г. /л. 44-46, т. 1 ДП/. Това се потвърждава не само от обясненията на подсъдимата /т.1, л. 62-63 ДП и тези дадени пред първоинстанционният съд, л.73-74 от нохд № 86/23 г. на ВС – Сливен/, но и от показанията на свидетелите: полк. П.П. – зам. Директор на гр. Ш. към датата на деянието /т.1, л. 84-85,86 ДП, л. 68-70 от нохд № 86/23 г. на ВС – Сливен/, подп. Д.С. – началник сектор „Международна дейност на“ гр. Ш., към датата на деянието /т. 1, л. 105-107 от ДП, л. 70-74 от нохд № 86/23 г. на ВС – Сливен/, ст. лейтенант К.К. – пряк ръководител на подсъдимата във в. ф. – С. към датата на деянието /т. 1, л. 76-78 ДП, л. 49-51 от нохд № 86/23 г. на ВС – Сливен/, ст. лейтенант М.М. от в. ф. – гр. Б., който е участвал в същия курс за езиково обучение на който е следвало да присъства подсъдимата /т. 1, л. 73-75 ДП, л. 59-60 от нохд № 86/23 г. на ВС – Сливен/, командира на в. ф. – С., към момента на деянието Й. Ж. /л. 55-58 от нохд № 86/23 г. на ВС – Сливен/ и В. Д. /л. 58-59 нохд № 86/23 г. на ВС – Сливен/, както и приложените писмени доказателства в тази насока: докладни записки на РС“ВП“С. /т.1,л.25-27,л.29-30,58-59ДП/, писмо от РС „ВП“Варна /т.1,л.50 ДП/, писмо от ... „.....“Факултет „.....“гр.Ш. /т.1 ,л.51-52 ДП/.

В тази насока основният съд подробно в мотивите си е посочил и коментирал тези доказателства и въззивната инстанция възприема тези мотиви изцяло.

Правилно първоинстанционният съд е отхвърлил становището на защитниците на подсъдимата ,че същата не е осъществила престъплението по чл.385 пр.2 от НК, тъй като не е извършила същото при форма на вина пряк умисъл. В тази насока защитата сочи предписанието на свидетеля д-р И. Н. дадено в личната амбулаторна карта на подсъдимата /т.1, л. 64-65 ДП/ където лекарят е посочил „касае се за жена контактна на болен съпруг от Ковид – 19. В момента без оплаквания, с отрицателен тест. Наложително наблюдение от 14-25.03.2022 г. включително карантина като контактна“. Според защитата и според подсъдимата това е причината за неявяването ѝ в гр. Ш. за периода от 14-18.03.2022 г. и 21-25.03.2022 г., в който период същата е чакала издаването на заповедта за отчисляване от езиковия курс. Както сочи самата подсъдима в обясненията си пред съда тя е счела предписанието за задължително за изпълнение. Въззивната инстанция възприема изцяло

аргументите на първоинстанционният съд, с които тази теза е отхвърлена. Подсъдимата е с висше образование, офицер е от БА и знае много добре, че за отсъствие от работа следва да има съответен оправдателен документ. Така както е представила съответните болнични листа за периодите от 21.02.-02.03.2022 г.; 03.03.-06.03.2022 г. и 07.03.-11.03.2022 г. пред ръководството на в. ф.-С. и гр. Ш. е следвало и за инкриминирания период от време или да представи нов болничен лист или да ползва платен отпуск. В подробните си показания на досъдебното производство /т.1, л. 110-112 ДП/, свидетеля д-р И. Н. изрично заявява, че „предписанията нямат функцията на болничен лист, че болничните дни се оправдават само чрез болничен лист с отделен номер, който се подава към НОИ“. Тези свои показания свидетелят Н. потвърждава, след прочитането им и пред първоинстанционният съд. Основният съд обосновава е изтъкнал, че подсъдимата съзнавайки много добре, че амбулаторното предписание на д-р Н. не е такъв документ, то затова тя не е изпратила същото нито до своето военно формирование, нито доа в гр. Ш.. Ето защо въззивната инстанция също както основният съд счита, че неявяването на подсъдимата за този инкриминиран период в гр. Ш. е целенасочено и умишлено, като същата е разчитала, че никой няма да разбере за нейното отсъствие, респективно да ѝ потърси сметка за това. Това обаче не се е случило.

Правилни са доводите на основният съд, в които е отхвърлил становището на защитата, че деянието на подсъдимата е несъставомерно и защото в обвинителния акт не е посочено, кое точно задължение по военната служба не е изпълнила – от ЗОВС и УВС. Безспорно съгласно тези нормативни актове и договора за кадрова военна служба всеки военнослужещ е длъжен да се явява на работното си място и да изпълнява задълженията си по военната служба. Неявяването на подсъдимата в гр. Ш. след изтичането на последния ѝ болничен лист е открито нежелание да изпълнява тези си задължения - в случая да присъства на курса по английски език. Участието на подсъдимата в този курс през периода в който е била зачислена със заповедта на постоянния секретар на отбраната е съставлявало изпълнение на задълженията ѝ по военна служба ва респективно неявяването ѝ съставлява отклоняване от изпълнението им. Доколкото не се касае за малък период – 10 работни дни, това отклонение е систематическо за подсъдимата.

От друга страна въззивната инстанция счита, че основателно първоинстанционният съд е приел, че макар деянието по чл. 385, пр. 2 НК формално да е осъществено от подсъдимата, то поради своята малозначителност е с явно незначителна обществена опасност, поради което и е оправдал подсъдимата на основание чл. 304 НПК вр. чл. 9, ал. 2, пр. 2 НК. В тази насока основният съд е посочил, че подсъдимата е осъществила деянието на фона на усложнената в страната /и в света/ епидемична обстановка свързана с коронавирусната болест, която е отменена за България от 01.04.2022 г. Съдът е приел, че подсъдимата е проявила лекомислие като е останала в гр. С. без да предприеме действия за явяване пред лекарска комисия с оглед издаване на нов болничен лист, а е действала на база

отразеното в амбулаторния лист предписание за самокарантиниране. Основният съд е посочил, че подсъдимата не е била търсена ота за гр. Ш., доколкото същата е била предложена за отчисляване от курса и в тази насока дори да е присъствала на него за инкриминирания период от време, то тя нито ще завърши курса, нито ще получи сертификат. Това се подкрепя от показанията на свидетелите полк. П.П. и подп. Д.С. от гр. Ш. /първия - зам. Директор наа, а втория - началник сектор международна дейност наа/. Свидетелят П. в показанията си пред съда /л.68 – 70, нохд № 86/23 г. на ВС-Сливен/ заявява „още когато се изготви предложението за отчисляване се казва на преподавателя, че този човек няма да дойде повече на курс и преподавателя не го търси повече“. Свидетелят С. в показанията си пред съда /л.70 – 73, нохд № 86/23 г. на ВС – Сливен/ също заявява, че „от подаването на дадено лице за отчисляване от курс до момента на пристигане на заповедта за това, то трябва да е ва в гр. Ш., но в действителност не се случва така. Няма как насила да доведеш някого, който знае, че ще е отчислен, но административно не е излязла заповедта“. Правилно основният съд е приел с оглед тези показания, че е налице изключителна незаинтересованост от страна на ръководството наа, към присъствието на тези военнослужещи от курсове по изучаване на чужди езици които са предложени за отчисляване съобразно правилата на Наредба Н-19/2010 г. на Министъра на отбраната. Въззивната инстанция също /както и основаният съд/ счита, че въздействието на извършеното деяние върху обществените отношения свързани с отклоняването от изпълнение на задълженията по военна служба от страна на подсъдимата – да присъства на курса по английски език в действителност е толкова малозначително, че не застрашава реално тези отношения, тъй като неговата обществена опасност /на деянието/ е явно незначително. В тази насока основаният съд е отчел чистото съдебно минало на подсъдимата, отличните ѝ характеристични данни/ и от в.ф..... С. и от сегашното и в.ф..... В./, липсата на наказания и наличието на три награди.

Въззивната инстанция не приема доводите на представителя на прокуратурата изложени в съдебно заседание /и припокриващи се с тези от протеста и допълнението към него/, че неправилно е приложена разпоредбата на чл. 9, ал. 2, пр. 2 НК и подсъдимата е оправдана, поради малозначителност на деянието, тъй като обществената му опасност е явно незначителна. В тази насока се изтъква, че изначално подсъдимата не желала да изпълни заповедта свързана с участието ѝ в курса по английски език в гр. Ш. и в тази насока били показанията на свидетеля Ж.. Отделно се твърди, че подсъдимата се е опитала да заблуди началниците си от в. ф. - С., че до отчисляването ѝ от курса се е намирала в гр. Ш.. Действително в съдебно заседание допуснатият като свидетел Й. Ж. /към момента на деянието командир на в. ф. – С./ сочи /л. 55 – 58, нохд № 86/23 г. ВС – Сливен/, че когато подсъдимата се запознала със заповедта за участие в курса му била споделила, че няма да отиде на курса в гр. Ш.. По нататък в разпита му обаче този свидетел сочи, че в същност подсъдимата е споделяла, че няма да се яви на курса, но не може да каже пред кого е казала това. Свидетелят старши лейтенант К.К. /пряк началник на подсъдимата във в. ф. – С./ не подкрепя казаното от свидетеля

Ж. и в показанията си /л.49 – 51, нохд № 86/23 г. на ВС – Сливен/ заявява „преди да замине на курса и след като беше запозната със заповедта за него, С. не е изразявала несъгласие да ходи на курса“. Самата подсъдима в разпита си пред съда изрично сочи, че е искала да запише този курс, за да подобри квалификацията си, тъй като това отваря много врати за кариерно развитие. Когато е разбрала че е одобрена за четири месечния курс в гр. Ш. е била доста приятно изненадана /л. 73 – 74, нохд № 86/23 г. ВС – Сливен/. С оглед изложеното въззивната инстанция счита, показанията на свидетеля Ж. за непотвърдени и колебливи и не приема, че изначално подсъдимата не е желала да ходи в гр. Ш. на този езиков курс. В това отношение апелативната инстанция кредитира показанията на свидетеля Колев и на подсъдимата дадени пред основния съд и цитирани по-горе, а не тези на свидетеля Ж. в тази им част.

Въззивната инстанция не приема и тезата на прокуратурата, че подсъдимата се е опитала да заблуди ръководството на нейното военно формирование, че за периода от 14-18.03.2022 г. и от 21.-25.03.2022 г. се е намирала в гр. Ш., където е чакала да получи заповедта за отчисляване. Видно от приложената кореспонденция по вайбър /т.1, л. 66 – 68 ДП/ между подсъдимата и свидетеля майор Ж. е, че редовно го е уведомявала дали е издадена заповедта за отчисление от езиковия курс, за да се върне на работа във в. ф. – С.. Макар свидетеля Ж. в показанията си пред съда да сочи, че я е „питал как върви курса и тя мисли, че му е отговорила че е на курса“ /л.56 нохд № 86/23 г. ВС – Сливен/, по надолу в разпита си този свидетел сочи, че е разбрал, че тя е в гр. С. и е написал като кореспонденция да се яви на работа“ до един час“ - /л. 56 гръб, нохд № 86/23 г. ВС – Сливен/. Това се подкрепя и от кореспонденцията по вайбър между тях /т.1, л. 68 ДП/. Ето защо Военно-апелативният съд счита, за недоказани тези твърдения на прокуратурата.

Въззивната инстанция не приема и довода на прокуратурата за това, че с неявяването си за десет работни дни в гр. Ш. /докато чака заповедта за отчисление от курса/ подсъдимата е накърнила отбранителната способност на страната и е повлияла върху бойната готовност на военните формирования на ВС на РБ. Както бе посочено по-горе в мотивите, формално подсъдимата е осъществила състава на чл. 385, пр. 2 НК, но поради своята малозначителност, обществената опасност на това деяние е явно незначителна и приложението в случая на разпоредбата на чл. 9, ал. 2, пр. 2 НК от страна на основаният съд се възприема напълно от въззивната инстанция. И подсъдимата /л. 73 – 74, нохд № 86/23 г. ВС – Сливен/, и допуснатата като свидетел пред основаният съд Верджиния Д. /л. 58 – 59, нохд № 86/23 г. ВС – Сливен/ сочат за влошеното здравословно състояние на подсъдимата след изтичането на болничните ѝ листа, което е и основна причина да не се върне на курса в гр. Ш. и там да изчака заповедта за отчисляване. В тази насока Военно-апелативният съд кредитира обясненията на подсъдимата и показанията на тази свидетелка. Няма как деянието на подсъдимата да повлияе на бойната готовност на формированията на армията, респективно отбранителната способност на страната, доколкото без тази заповед за отчисляване от езиковия курс /Заповед/28.03.2022 г. – т.1, л. 47

ДП/ същата не може да се върне във в. ф. – С., а е на подчинение на за този период. Едва ли и ако бе присъствала на курса в гр. Ш. в инкриминирания период, подсъдимата със своето влошено здравословно състояние макар и отразено единствено в амбулаторен лист, би повишила отбранителната способност на държавата.

По изложените съображения, Военно-апелативният съд счита, че първоинстанционната присъда на ВС – Сливен следва да бъде потвърдена изцяло.

Правилно първоинстанционният съд с оглед оправдаването на подсъдимата е постановил съдебно-деловодните разноси в съответствие чл. 190, ал. 1 НПК да останат за сметка на държавата.

При извършената служебна проверка, настоящата инстанция намери, че при разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до ограничаване правата на страните по делото и че липсват основания за отменяне или изменяне на присъдата.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 1/17.01.2024 г. по нохд № 86/2023 г. по описа на Военен съд – Сливен.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране пред ВКС в петнадесетдневен срок от получаване на съобщението от страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____